तेनाहं दृष्टः। न कदाचित् तद्विकृतिर्दृष्टा। तत् कथ्यतां येनाहमात्म
रक्षार्थं तद्वधायोद्यमं करोमि। दमनक आह। भद्र किमत्र ज्ञेयं। एष
ते प्रत्ययः। रक्तनेत्रस्त्रिशिखां भृकुटिं दधानः सृक्कणी परिलेलिहं
स्वां दृष्ट्वा यदि भविष्यति। तदा दुष्टबुद्धिः। अन्यथा सप्रसादश्चेति।
तदा ज्ञापय मां। स्वाश्रयं प्रतिगच्छामि। त्वया च यथा मन्त्रभेदो न ५
भवति तथा विधातव्यं। यति निशामुखं प्राप्य गन्तुं शक्नोषि। तदा
देशत्यागः कार्यः। तथात्मा सामभेदोपप्रदानदण्डादिभी रक्षणीयः।
उक्तं च यतः।

अपि पुत्रकलत्रैर्वा प्राणान् रक्षेत पण्डितः।
विद्यमानैर्यतस्तैः स्यात् सर्वं भूयो ऽपि देहिनां ॥४०२॥ १०

तथा च। येन केनाप्युपायेन शुभेनाप्यशुभेन वा।
उद्धरेद्दीनमात्मानं समर्थो धर्ममाचरेत् ॥४०३॥
यो मायां कुरुते मूढः प्राणत्यागे धनादिषु।
तस्य प्राणाः प्रणश्यन्ति तैर्नष्टैर्नष्टमेव तत् ॥४०४॥

एवमभिधाय दमनकः करटकपार्श्वमगमत्। करटको ऽपि तं दृष्ट्वा प्रो १५
वाच। भद्र किं कृतं त्वया तत्र गतेन। दमनक आह। मया ताव
न्नीतिबीजनिर्वापणं कृतं। परतस्तद्दैवपर्यायायत्तं। उक्तं च।

पराङ्मुखे ऽपि दैवे ऽत्र कृत्यं कार्यं विपश्चिता।
आत्मदोषविनाशाय स्वचित्तस्तम्भनाय च ॥४०५॥

करटक आह। तत् कथय त्वया कीदृक् नीतिबीजं निर्वापितं। सो २०
ऽब्रवीत्। मयान्योन्यं ताभ्यां मिथ्याप्रजल्पनेन भेदस्तथा विहितो
यथा भूयो मन्त्रयन्तावेकस्थानस्थितौ न द्रक्ष्यसि। करटक आह।
अहो न युक्तं भवता विहितं। यतः परस्परं तौ स्नेहार्द्रहृदयौ सु
खाश्रयौ कोपसागरे प्रक्षिप्तौ। उक्तं च।

अविरुद्धं सुखस्थं यो दुःखमार्गे नियोजयेत्। २५